

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/184/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718203642
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5718203642.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobkyne: C. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. R. XXXX/XX, E. - P., právne zastúpenej: JUDr. Peter Celec, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 51 762 986, so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 36, proti žalovanému: Žilinský samosprávny kraj, IČO: 37 808 427, so sídlom v Žiline, Komenského 48, o zaplatenie 710 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/35/2018-140 zo dňa 19.06.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému sa nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Žalobou doručenu súdu dňa 10.10.2018, na ústredný portál verejnej správy elektronicky doručenom dňa 08.10.2018, sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 530 eur s úrokom z omeškania zo sumy 530 eur od 06.10.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Uviedla, že je výlučnou vlastníčkou pozemku Parcely registra C-KN evidované na katastrálnej mape parcelné číslo 658/194 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 60 m², zapísaného na LV č. XXXX, vedeného Okresným úradom Martin, katastrálny odbor, pre k. ú. W., mesto E., okres E. (ďalej len „pozemok“ alebo „nehnutelnosť“). Predmetnú nehnuteľnosť nadobudla kúpnu zmluvou zo dňa 01.04.2008. Žalovaný je výlučným vlastníkom stavby súpisného čísla XXXX, postavenej na Parcele registra C-KN evidované na katastrálnej mape parcelné číslo 658/33, zapísanej na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Martin, katastrálny odbor, pre k. ú. W., mesto E., okres E. (ďalej len „stavba“). Zo stavby vo výlučnom vlastníctve žalovaného zasahuje do pozemku vo výlučnom vlastníctve žalobkyne časť stavby - pergola. Vlastníctvo tejto konštrukcie žalovaný nepopiera a je medzi stranami nesporné, o čom svedčí aj písomné vyjadrenie žalovaného. Z rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 14.02.2018, sp. zn. OÚ-ZA-OVBP2-2018/002123/Kod, v spojení s rozhodnutím mesta Martin zo dňa 24.05.2017, sp.zn. SÚ-34560/104857/2017, vyplýva, že žalovaný ako stavebník má zámer o stavebné úpravy na uvedenej stavbe, súčasťou ktorých má byť aj rekonštrukcia pergoly, ktorá je spojená so strechou budovy a zasahuje na pozemok vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo dňa 01.07.2009 v prospech žalovaného ako vlastníka stavby susediacej s pozemkom žalobkyne vecné bremeno, kde žalobkyňa ako povinná z vecného bremena je povinná strpieť stavbu na jej pozemku. Zákon č. 66/2009 Z. z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbu v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámernej zmluvy a tiež existenciu pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby súčasne na zámenu. Až neuplatnenie

uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav. Osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorým je to, že 1/ v bode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, 2/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a 3/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku. Žalovaný ani jednu z alternatív, ktorú umožňuje zákon, žalobkyňi neponúkol. Podľa vyjadrenia žalovaného zo dňa 20.04.2018 je žalovaný ochotný pozemok buď odkúpiť alebo spolupracovať pri technickom riešení pozemku. Ani jednu z takýchto možností zákon č. 66/2009 Z. z. nepozná. Žalobkyňa má za to, že jej vznikol nárok na náhradu za obmedzenie jej vlastníckeho práva k pozemku, ktoré v súčasnosti trvá už takmer 10 rokov. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd žalobu zamietol, nakoľko má za to, že nie je dôvodná. V prejednávanej spore sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 710 eur za obdobie dvoch rokov predchádzajúcich dňu podania žaloby. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa je vlastníčkou pozemku, ku ktorému vzniklo s účinnosťou od 01.07.2009 na základe zákona č. 66/2009 Z. z. zákonné vecné bremeno v prospech žalovaného ako oprávneného, ktorý je vlastníkom stavby, knižnice súp. č. XXXX zapísanej na LV č. XXXX. Zákon č. 66/2009 Z. z. je evidentne jedným zo spôsobom vzniku vecného bremena tak, ako to predpokladá ust. § 151o ods. 1 OZ. V zmysle ust. § 4 ods. 1 a 2 Zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo vo verejnom záujme k pozemku vo vlastníctve žalobkyne právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou (pergolou), vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, a to ku dňu účinnosti zákona, t.j. k 01.07.2009. Nie je rozhodujúce, že uvedené vecné bremeno nie je zapísané na LV, nakoľko takýto zápis (záznam) má len deklaratórny charakter. Keďže došlo k vzniku zákonného vecného bremena, nárok žalobkyne za obmedzenie vlastníckeho práva nie je možné posudzovať podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný predmetný pozemok neužíva bez právneho dôvodu, ale v súlade so zákonom. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia mohol vzniknúť žalobkyňi len za obdobie od nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnému pozemku do vzniku zákonného vecného bremena (01.07.2009), ktorého sa v tomto konaní nedomáha. Zákon č. 66/2009 Z. z. neupravuje komplexnú úpravu o zriadení vecných bremien, resp. neupravuje nárok na náhradu za zriadenie vecného bremena. Neupravuje poskytovanie náhrad za vzniknuté zákonné vecné bremeno formou pravidelnej odplaty za užívanie, avšak stanovuje podmienky usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zastavaných stavbami, ktoré prešli do vlastníctva obcí alebo vyšších územných celkov s cieľom nastoliť poriadok v majetkovoprávnych vzťahov, ktoré neboli doposiaľ upravené žiadnym právnym predpisom. Preto je potrebné aplikovať všeobecnú úpravu podľa občianskeho zákonníka v zmysle ust. § 128 ods. 2 OZ. Požadovaná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva však nemôže byť priznaná podľa § 128 ods. 1 OZ. Ustanovenie § 128 OZ v ods. 1 upravuje podmienky dočasného (prechodného) obmedzenia vlastníckeho práva, zatiaľ, čo ods. 2 sa týka trvalých obmedzení vlastníckeho práva. Žalobkyňa požadovala náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva ako opakujúce sa plnenie za konkrétne vymedzenú dobu. Na takéto plnenie jej však nevznikol nárok. Žalobkyňa sa stala vlastníčkou pozemku v roku 2008, následne od 01.07.2009 došlo na základe zákona k obmedzeniu jej vlastníckeho práva zriadením časovo neobmedzeného zákonného vecného bremena „in rem“. Uvedeným dňom, t.j. účinnosťou predmetného zákona vznikol žalobkyňi nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena, ktorá je však jednorazová a nie vo forme opakovanej renty. Uvedené vyplýva aj zo spôsobu výpočtu takejto náhrady v súlade s vyhl. MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku (Príloha č. 3, bod F.). Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o bezodplatnom zriadení vecného bremena. Obmedzenie vlastníckeho práva bez primeranej náhrady nie je možné. Takýto výklad je v rozpore s Ústavou SR a Listinou základných práv a slobôd. Zákon č. 66/2009 Z. z. rieši (pro futuro) majetkovoprávne usporiadanie vlastníctva k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli zo štátu na územnú samosprávu, poskytnutím náhradného pozemku, čo je podmienené súhlasom (ochotou) vlastníka pozemku aj stavby alebo vykonaním pozemkových úprav, ktoré konanie je legitimovaný iniciovať jedine vlastník stavby (žalovaný). Stranám však nič nebráni, aby si vlastnícke vzťahy usporiadali aj iným spôsobom, napr. odkúpením zaťaženého pozemku tak, ako to navrhoval žalovaný. Do času usporiadania vlastníckych vzťahov vznikol žalobkyňi nárok na jednorazovú odplatu za zriadenie (časovo neobmedzeného) vecného bremena, nie na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle žalobného návrhu. Keďže súd ustálil, že žalobkyňi vznikol len nárok na jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena, ktoré vzniklo dňom účinnosti citovaného Zákona, t.j. 01.07.2009, v neposlednom rade musel prihliadnuť aj na námietku premlčania vznesenú žalovaným na pojednávaní.

Nárok žalobkyne je majetkovým právom a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá žalobkyni uplynula dňom 01.07.2012. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola doručená dňa 08.10.2018, resp., súd pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 14.05.2019, nárok žalobkyne je bez ohľadu na ďalšie skutočnosti premlčaný. Žalobkyňa si bola už v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedomá, že jej vlastnícke právo je obmedzené existenciou pergoly, horúcovodu, VN a NN kábla. Už v čase účinnosti Zákona si mohla uplatňovať nárok na náhradu za zriadenie zákonného vecného bremena. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na niektoré rozhodnutia súdov SR, súd niektoré z nich nepovažuje za aplikovateľné v tomto spore a vo vzťahu k ostatným sa nestotožňuje s vysloveným právnym názorom, ktorý ani nepovažuje za ustálený. Rozhodovacia prax súdov je v obdobných veciach odlišná (napr. rozsudok KS v Prešove zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 19Co/12/2017) a doposiaľ podľa vedomosti súdu nebolo vydané zjednocujúce stanovisko k danej problematike. Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti súd nemal inú možnosť ako žalobu zamietnuť. Aj v prípade (bez ohľadu na premlčanie nároku), ak by sa súd riadil zásadou, že sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia a žalobkyňa nebola povinná právne kvalifikovať svoj nárok, aj v takom prípade by súd nemohol žalobe vyhovieť, nakoľko nemal jednoznačne preukázaný nárok žalobkyne. Žalobkyňa svoj nárok opierala o znalecký posudok, ktorým bola stanovená výška ročného nájmu, ktorý je ekvivalentom výšky bezdôvodného obohatenia, avšak žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže právny dôvod obmedzenia jej vlastníckeho práva existuje. Pre určenie všeobecnej hodnoty vecného bremena bolo nutné vychádzať z Prílohy č. 3 bod F. Vyhlášky MS SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Súd nemôže nahradiť takýto dôkaz vlastnou úvahou, najmä, ak je možné výšku nároku riadne určiť znaleckým posudkom. Ak by súd vychádzal z vlastnej úvahy, mohlo by to neprímerane zvýhodňovať jednu zo strán. Výška všeobecnej hodnoty vecného bremena je determinovaná rôznymi faktormi, ktoré je nutné zohľadniť. Okrem jednorazovej odmeny za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom žalobkyni ako vlastníčke pozemku nepatrí aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie tak, ako si ho uplatnila žalobou. Žalobkyňou uplatnený nárok (ňou opísané rozhodujúce skutočnosti, dôkazy) je nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia bez ohľadu na to, ako by bol pomenovaný. O trovách konania súd rozhodol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami tak, že úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a súd z obsahu spisového materiálu nemal preukázaný vznik akýchkoľvek trov na jeho strane.

2. Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. S názorom súdu žalobkyňa nesúhlasí, považuje právny názor súdu za nesprávny a najmä ústavne nekomfortný. Je pravdou, že zákon č. 66/2009 Z. z. pozná iba dva spôsoby usporiadania vzťahov stavby k pozemku: poskytnutie náhradného pozemku alebo konanie o pozemkových úpravách. V jednom aj druhom prípade však musí takéto konanie iniciovať vlastník stavby, teda žalovaný, čo však nesporne neurobil. Vlastník pozemku je tu teda doslova rukojemníkom vlastníka stavby, teda žalovaného. Zákon č. 66/2009 Z. z. nepozná žiadne iné usporiadanie a už vôbec nepozná jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena. Nie je možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z. z. poskytnutie náhrady vlastníčkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby, súčasťou na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby, pričom aj v rámci nariadených pozemkových úprav sa usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou vykoná buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými je to, že a/ v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, b/ ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom stanovenej alebo nižšej výmere a c/ o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastník pozemku. Na tomto mieste je treba uviesť, že žalovaný ani jednu z alternatív, ktorú umožňuje zákon č. 66/2009 Z. z. žalobkyni neponúkol, t.j. neboli naplnené podmienky §3 ods. 3 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak potom zákon č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníčkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, záver o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu vopred neurčiteľnú, nemôže byť v súlade nielen s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Listinou základných práv a slobôd, ale ani s Ústavou Slovenskej republiky. Za predpokladu, že uskutočnený zásah do vlastníckych práv sa týka tej istej

alebo porovnateľnej veci, „primeraná náhrada“ sa za vyvlastnenie môže byť vyššia, ako „primeraná náhrada“ za nútené obmedzenie vlastníckych práv. Na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Týka sa to predovšetkým tých obmedzení práv vlastníka, v ktorých prípade možno očakávať trvanie obmedzujúceho zásahu po dlhý čas. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nesprávnym právnym posúdením a ústavne nekomfortným výkladom zákona nesprávne posúdil vec, žalobkyňa žiada, aby odvolací súd napádaný rozsudok zmenil tak, že žalovaný je povinný do troch dní zaplatiť žalobkyni sumu 710 eur s príslušenstvom a priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, alternatívne aby súd napádaný rozsudok v zmysle §389 ods.1 písm. c) CSP zrušil a vrátil súdu prvého stupňa, nakoľko súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy (čítanie listín - znaleckého posudku), ktorými žalobkyňa preukazovala výšku primeranej náhrady za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril, že všetky argumenty, o ktoré žalobca opiera svoje odvolacie dôvody, boli žalobcom uplatnené už pred súdom prvej inštancie. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa s týmito argumentmi v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal (vykonal všetky dôkazy), čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný má ďalej za to, že právne posúdenie súdom prvej inštancie je správne a súladné s Ústavou SR ako aj účelom zákona č. 66/2009 Z. z., pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR dospel k záveru, že vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. je odplátne, že táto odplata má povahu jednorazového plnenia a že nárok na túto odplatu sa ako každé iné majetkové právo premlčuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 66/2009 Z. z. vyplýva, že úmyslom zákonodarcu pri prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. bolo riešiť problematiku majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli zo štátu na územnú samosprávu, v rámci pozemkových úprav ako štandardnom nástroji usporiadania vlastníctva v tom ktorom katastrálnom území, ktoré zohľadňuje historický vývoj pozemkového vlastníctva na Slovensku. Zákonodarca predpokladal, že nároky vlastníkov pozemkov, ktoré sa nachádzajú pod stavbami delimitovanými na územnú samosprávu, budú s konečnou platnosťou vysporiadané v rámci konania o pozemkových úpravách vykonávaných podľa zákona č. 330/1991 Zb. V rámci pozemkových úprav budú vlastníkom pozemkov ponúknuté iné náhradné pozemky alebo vyrovnanie v peniazoch. Pri prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. sa teda predpokladalo, že v rámci konania o pozemkových úpravách sa docieli napráva nezákonného stavu z minulého štátneho režimu a preto zákonodarca uzákonil trvanie vecné bremeno len do času vykonania týchto úprav. Uzákonením dočasného vecného bremena chcel štát nepochybne poskytnúť územnej samospráve ochranu pred vymáhaním finančných plnení právnym titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak na súdený prípad neaplikoval žalobcom uvádzaný Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 42/2015 zo dňa 12. 10. 2016, v ktorej veci Ústavný súd SR posudzoval súlad zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR a dospel k záveru, že náhrada za zákonné vecné bremeno podľa zákona o tepelnej energetike môže mať povahu opakujúceho sa plnenia, a tiež niektoré ďalšie žalobcom uvádzané rozhodnutia súdov, nakoľko sa nedajú aplikovať v tomto spore. Žalovaný má na základe všetkého uvedeného za to, že rozsudok súdu prvej inštancie a konanie, ktorému mu predchádzalo, netrpí vadami, ani nesprávnym právnym posúdením veci a preto navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

9. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval odvolateľ aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

10. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

11. Žalobkyňa podanou žalobou požadovala náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva ako opakujúce sa plnenie za konkrétne vymedzenú dobu. Žalobkyňa sa stala vlastníčkou pozemku v roku 2008, následne od 01.07.2009 došlo na základe zákona k obmedzeniu jej vlastníckeho práva zriadením časovo neobmedzeného zákonného vecného bremena „in rem“. Odvolací súd je názoru, že dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. vznikol žalobkyni nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena. Odplata má charakter jednorázového vyrovnania a neposkytuje sa vo forme opakovanej renty.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného vo svojom vyjadrení k odvolaniu, ktorý uvádza, že zákon č. 66/2009 Z. z. rieši (pro futuro) majetkovoprávne usporiadanie vlastníctva k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli zo štátu na územnú samosprávu, poskytnutím náhradného pozemku, čo je podmienené súhlasom (ochotou) vlastníka pozemku aj stavby alebo vykonaním pozemkových úprav, ktoré konanie je legitímovaný iniciovať jedine vlastník stavby (žalovaný).

13. Z dôvodovej správy k zákonu č. 66/2009 Z. z. skutočne vyplýva, že úmyslom zákonodarcu pri prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. bolo riešiť problematiku majetkovoprávneho usporiadania vlastníctva k pozemkom pod stavbami, ktoré prešli zo štátu na územnú samosprávu, v rámci pozemkových úprav ako štandardnom nástroji usporiadania vlastníctva v tom ktorom katastrálnom území, ktoré zohľadňuje historický vývoj pozemkového vlastníctva na Slovensku. Zákonodarca predpokladal, že nároky vlastníkov pozemkov, ktoré sa nachádzajú pod stavbami delimitovanými na územnú samosprávu, budú s konečnou platnosťou vysporiadané v rámci konania o pozemkových úpravách vykonávaných podľa zákona č. 330/1991 Zb. V rámci pozemkových úprav budú vlastníkom pozemkov ponúknuté iné náhradné pozemky alebo vyrovnanie v peniazoch. Pri prijatí zákona č. 66/2009 Z. z. sa teda predpokladalo, že v rámci konania o pozemkových úpravách sa docieli napráva nezákonného stavu z minulého štátneho režimu a preto zákonodarca uzákonil trvanie vecné bremeno len do času vykonania týchto úprav. Uzákonením dočasného vecného bremena chcel štát poskytnúť územnej samospráve ochranu pred vymáhaním finančných plnení právnym titulom bezdôvodného obohatenia.

14. Zákon č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov neuvádza, že vecné bremeno, ktoré vzniklo podľa § 4 citovaného zákona vzniká za náhradu, je

potrebné vychádzať aj z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a z článku 20 ods. 4 Ústavy SR. Uvedené vecné bremeno vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka vecným bremenom zaťaženého pozemku, z čoho možno vyvodiť, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Zákon explicitne neupravuje opakujúce sa plnenia z práva na primeranú náhradu z takéhoto zákonného vecného bremena. Ak by uvedené bolo úmyslom zákonodarcu, takáto úprava prípadného opakujúceho sa plnenia by bola v zákone presne stanovená *expressis verbis*. Účinnosťou zákona č. 66/2009 Z. z. došlo k vzniku vecného bremena na predmetnej nehnuteľnosti. Teda primeraná náhrada by bola titulom vzniku vecného bremena, čo vylučuje možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie takéhoto pozemku. Vlastníkovi pozemku takáto náhrada za nútenú obmedzenie vlastníckeho práva v zmysle ochrany základných práv a slobôd vyplývajúcej jednak z Ústavy SR, ako aj z Listiny základných práv a slobôd a Protokolu k Dohovoru a tiež aj s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane vlastníctva, náhrada patrí. Táto náhrada sa však môže požadovať a byť priznaná iba v rámci zákona, nevylučujúc aplikácie inštitútu premlčania. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné súhlasiť s odvolateľom, aby ním uplatnené právo nemalo byť posudzované podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní, keďže aj odvolací súd má za to, že ide o jednorazovú náhradu. Takýto záver vyplýva zo skutočností, že ide o vecné bremeno vzniknuté zo zákona, nie z prípadného protiprávneho stavu, z ktorého by napríklad vyplýval nárok na bezdôvodné obohatenie.

15. Nárok žalobkyne je majetkovým právom a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá žalobkyni uplynula dňom 01.07.2012. Žaloba bola doručená dňa 08.10.2018, resp., súd pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 14.05.2019, a teda nárok žalobkyne je bez ohľadu na ďalšie skutočnosti premlčaný. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok NS SR zo 14.04.2016, sp. zn. 3 Cdo/49/2014.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

17. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, avšak žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a odvolaciemu súdu z obsahu spisového materiálu nebol preukázaný vznik akýchkoľvek trov na jeho strane, preto odvolací súd rozhodol, že žalovanému nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Poučenie o odvolaní: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)